

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE KAMERZITTING VAN 15 MEI

Op 15 Mei j.l. heeft de Tweede Kamer met groote meerderheid van stemmen het voorstel der Kamercommissie aangevaard, dat den Minister verzoekt maatregelen voor te bereiden, waardoor het rechtsgevoel van de gedupeerde technici zooveel mogelijk zal kunnen worden bevredigd, hetzij door het instellen van een beroepsinstantie, of door het laten afleggen van een examen.

Uit de houding door den Minister aangenomen, kan worden afgeleid dat Z. E. inderdaad tot een van beide methoden zijn toevlucht zal nemen en dat hij voorloopig het meeste gevoelt voor een examen, dit laatste vermoedelijk om de gevoelens van de „Commissie Limburg” te sparen.

Intusschen zal den Minister bij nadere beschouwing ongetwijfeld blijken, dat het instellen van een dergelijk examen buitengewone moeilijkheden zal opleveren. Zoodra er wordt geëxamineerd, zullen er eischen zijn, waaraan de candidaat zal moeten voldoen en hoe eenvoudig of „practisch” dat examen ook zal worden afgenomen, er zullen velen worden afgewezen die zullen meenen, dat dit ten onrechte is geschied. En dit te meer, omdat onder de 37 *niet* geëxamineerde bevoegden er ongetwijfeld zullen zijn, die evenmin of nog minder zouden hebben voldaan aan diezelfde eischen. En waar blijft dan het bevredigde rechtsgevoel? Een tweede moeilijkheid is het examen zelf. Wie zal de eischen vaststellen en naar welken maatstaf?

Er is op het oogenblik niemand die precies weet wat nu

eigenlijk tot de bevoegdheid behoort van den „tandheekundige”.

Hoe wil men dan exameneischen vaststellen die tot een dergelijke „zwevende” bevoegdheid moeten voeren?

En dan ten derde, wie zullen de examinatoren zijn? Een arts, een tandarts en een tandheekundige? En krijgen die dan de instructie mee, dat er *soepel* geëxamineerd moet worden? Wij hebben goeden grond om te gelooven dat ook dan velen zullen sneuvelen, en dan begint het spektakel opnieuw, want scherp omschreven exameneischen en de wijze, waarop zal moeten worden geëxamineerd zijn moeilijk bij de Wet vast te leggen.

Gevolg, dat de in tweede instantie gedupeerden zich opnieuw tot de Kamer zullen wenden en het is lang niet uitgesloten dat zij dan wederom zooveel argumenten zullen kunnen aanvoeren waarom zij onbillijk zijn behandeld, dat een Kamercommissie opnieuw zal moeten erkennen dat er iets gedaan moet worden en de Minister opnieuw zal moeten gaan overwegen.

Want wanneer de Commissie Limburg, aan wier goede trouw en nauwgezetheid niet getornd is, gefaald heeft, welke kansen zijn er dan voor een Examen Commissie met een veel moeilijker opgave?

Zullen zelfs zij, die van heeler harte willen medewerken om aan deze misère een einde te maken niet terugschrikken voor een eventueele benoeming als examiner?

Wij meenen dat het bovengenoemde, waaraan gemakkelijk nog een en ander kan worden toegevoegd, voldoende duidelijk is om aan te toonen dat een examen hoogstwaarschijnlijk de bevrediging niet zal kunnen brengen, maar aanleiding zal geven tot nieuwe moeilijkheden.

En aangezien de Kamer nu eenmaal een beslissing heeft genomen en er slechts twee mogelijkheden zijn (ook wij zien geen andere) blijft dan nog over de beroepsinstantie.

Wanneer nu werkelijk het rechtsgevoel hier en daar niet bevredigd is, en het er om gaat die niet bevredigden de volle

maat te geven, dan wil het ons voorkomen dat van de twee mogelijkheden de beroepsinstantie niet alleen de eenvoudigste, maar ook de billijkste is.

Men heeft de afgewezenen niet gehoord, welnu desverlangd hoore men ze. De wijze waarop de eerste 37 zijn benoemd is bekend, de modus operandi ook, iedere onbevooroordeelde Commissie kan dus op de meest eenvoudige wijze uitmaken of er wellicht eenige gevallen zijn, die — eventueel door het ter tafel brengen van nieuwe stukken — nog rechten kunnen doen gelden.

Worden zij dan ook in tweede instantie afgewezen, dan zal althans het rechtsgevoel bevredigd zijn, en zullen er ook geen grieven kunnen wezen tegen de kameraden die gelukkiger zijn geweest, omdat de maatstaf dan voor allen gelijk gebleven is, wat bij een examen allerminst het geval zal zijn.

Zoodat, *summa summarum*, van de twee kwaden, ons de beroepsinstantie verreweg de minste lijkt, die tevens het snelste de geheele kwestie tot een eind kan brengen, wil men niet de kans loopen op het ontstaan van een nieuw „gewoonterecht”.

Bij de behandeling van dit onderwerp is ook de bevoegdheid der „tandheekundigen” ter sprake gekomen en uit het Stenografisch Verslag moet men opmaken dat er is voorgesteld om de heeren maar „tandarts” te maken. In het buitenland is dit ook wel geschied, waarom hier dan niet?

Dit is nu weer een geheel nieuw gezichtspunt. Dat men een aantal menschen op grond van onbevoegde uitoefening van de praktijk, rechten en een titel geeft hebben we nu al gezien; dat men thans voorstelt hun een titel te geven die alleen gevoerd mag worden door degenen, die bepaalde examens hebben afgelegd is een enormiteit die vermoedelijk alle andere nog overtreft.

Wellicht stelt een enthousiast geloover in magnetisme binnenkort voor om den magnetiseurs den Artstitel toe te kennen

en wie weet of de zaakwaarnemers dan niet den Meestertitel te pakken krijgen!

En tóch ging het zoogenaamd om de tandprothese en niet om de tandheekunde!

Het ergerlijkste van dit alles is, dat men bij deze en dergelijke gelegenheden de Kamer tracht te imponeeren en te intimideeren met het buitenland. Als het dáár kan (en in Duitschland staat de tandheekunde toch minstens even hoog) dan kan het hier toch zeker ook? Inderdaad, maar daar kan het dan ook niet **en zijn derhalve deze beweringen volslagen onwaar!**

Er is geen enkel land waar een techniker den titel van tandarts heeft gekregen, niet met en niet zonder examen en het wil ons voorkomen dat het prestige van de Kamer er bij zou winnen wanneer soortgelijke onware beweringen niet voortdurend zouden worden gebruikt om de meest dwaze voorstellen te verdedigen.

In Duitschland zijn en blijven deze menschen „Zahntechniker”, in Oostenrijk heeten zij „Befugter Zahntechniker” in Engeland zijn zij na een examen op het Register geplaatst; doch alleen de tandartsen hebben recht op den titel L(icensiate) D(ental) S(urgery).

Wij zouden gaarne willen weten in welk land de tandtechnici dien titel wèl gekregen hebben en zoo men ons daar het antwoord op moet schuldig blijven, meenen wij te mogen verlangen, dat de Kamerleden die de belangen der technikers verdedigen zich althans niet zóó eenzijdig zullen laten voorlichten, dat zij allen onzin — om geen erger woord te gebruiken — die men hun wijsmaakt, getrouwelijk in de Kamer brengen en zodoende op bedenkelijke wijze het debat vertroebelen tot schade van hun naam en van het aanzien van ons Parlement!

Dat er slechts één stem in deze richting opging en dat de Minister op goede gronden hier niets voor gevoelde moge een geruststelling zijn, het feit zelf blijft een typisch verschijnsel van de wijze waarop men tracht recht te praten wat krom is.

Wie den tandartstitel wil behalen vindt de wijze waarop dit geschieden kan in de Wet nauwkeurig vermeld. Onder de tandtechnici zijn er meerderen geweest die dit hebben klaar gespeeld, voor eventueele liefhebbers staat dus een regelmatige weg open!

In dezelfde Kamerzitting is ook het Ontwerp aangenomen dat de Geneeskundige Beroepsrechtspraak wettelijk regelt, waarover wij reeds verscheidene malen geschreven hebben.

Door een amendement zullen behalve Artsen, Tandartsen en Vroedvrouwen, ook de „Tandheekundigen” onder deze rechtspraak vallen, hetgeen moeilijk anders dan toegejuicht kan worden.

Laat ons hopen dat deze wettelijke regeling in de toekomst zal blijken vooral preventief gunstige resultaten te hebben afgeworpen!

REDACTIE.